

Σάββατο, 3 Ιανουαρίου 2015

Συνέντευξη με τον ΝΙΚΟ ΓΟΥΛΙΑ - Γράφει η Κλειώ Τσαλαπάτη

Ετικέτες Συνεντεύξεις - Ερωτηματολόγια

Τον αγαπητό Νίκο Γούλια τον γνώρισα μέσα από την συγκλονιστική τριλογία του «ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΟΜΙΧΛΗΣ». Αυτό που μου έκανε εξαιρετική εντύπωση, πριν ακόμα ανοίξω καν το πρώτο του βιβλίο, την «Ιάσμη», ήταν το υπέροχο, εξώφυλλο. Πραγματικό έργο τέχνης, το οποίο βασίζεται σε αληθινή καρτ – ποστάλ της εποχής την οποία πραγματεύεται στο βιβλίο του, πλαισιωμένη όμως από την περίτεχνη επεξεργασία της, ώστε να κρατάμε στα χέρια μας ένα βιβλίο – κόσμημα! Το ίδιο αξιοπρόσεκτα είναι και τα εξώφυλλα των δύο επόμενων βιβλίων του, «Χατισέ» και «Σμύρνα».

Ξεκινώντας την ανάγνωση της «Ιάσμης» εντυπωσιάστηκα ακόμα περισσότερο! Πρόκειται για μια τριλογία αριστουργηματική. Ο αναγνώστης αναβιώνει τις μακρινές εκείνες εποχές τόσο ζωντανά ώστε αισθάνεται να βρίσκεται δίπλα στους ήρωες των βιβλίων του Νίκου Γούλια, να περιδιαβαίνει στα καλντερίμια της Σύρας, να ανασαίνει τις μυρωδιές από τα μαστιχόδεντρα της Χίου, να νιώθει στα ρουθούνια του τον καπνό από την καταστροφή της Χίου το 1822 και να αισθάνεται την απόγνωση των ανθρώπων που

ξεριζώθηκαν βίαια από την ιδιαίτερη πατρίδα τους και μετατράπηκαν σε πρόσφυγες εν μία νυκτί.

Η τριλογία του συγγραφέα – έστω κι αν ο ίδιος δε δέχεται αυτό τον χαρακτηρισμό – Νίκου Γούλια αξίζει την προσοχή σας, καθώς είναι από εκείνα τα αναγνώσματα που θα πρέπει να έχει διαβάσει κάθε φιλιαναγνώστης που σέβεται τον εαυτό του, και σίγουρα θα θέλει να κοσμούν την βιβλιοθήκη του για πάντα. Η χρήση της γλώσσας, των τοπικών διαλέκτων, η έρευνα σχετικά με τον τρόπο ζωής, των ηθών και εθίμων, της ενδυμασίας, της αρχιτεκτονικής, της ναυσιπλοΐας, του εμπορίου και των ιστορικών γεγονότων είναι λίγα μόνο από όσα αξίζουν ιδιαίτερη μνεία. Η μυθοπλασία συγκερασμένη με την ιστορία και τη γλαφυρότητα της γραφής του Νίκου Γούλια παρασέρνουν τον έκθαμβο αναγνώστη σε μονοπάτια τα οποία περιδιαβαίνει σιγά – σιγά, απολαμβάνοντας αυτό το ανεπανάληπτο αναγνωστικό ταξίδι, ένα ταξίδι που δε θέλει να τελειώσει!

Οφείλω πολλά συγχαρητήρια στον αγαπητό Νίκο Γούλια, του εύχομαι τα βιβλία του να ταξιδέψουν πολύ μακριά, όπως τους αξίζει, και τον ευχαριστώ ολόψυχα που με τίμησε απαντώντας στο ερωτηματολόγιό μου. Κάθε επιτυχία και αναμένουμε ανυπόμονα το επόμενο πόνημά του, όποτε και αν έρθει αυτό.

1) Αγαπητέ κ. Γούλια, μέσα από την τριλογία «ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΟΜΙΧΛΗΣ» μας έχετε δώσει τρία πολύ αξιόλογα μυθιστορήματα. Είστε αρχιτέκτονας, με αξιόλογο έργο στον τομέα σας, όμως ασχοληθήκατε το ίδιο επιτυχημένα και με το χώρο της λογοτεχνίας. Πότε νιώσατε την ανάγκη, ή την παρόρμηση να συγγράψετε και γιατί;

Όλα ήρθαν απρογραμματίιστα, χωρίς συνειδητή απόφαση ή σχεδιασμό και χωρίς ποτέ να έχω στο παρελθόν στο νου μου κάτι τέτοιο. Όλα ήταν συγκυριακά. Ιούνιο του '10, λόγω της κρίσης που ήδη είχε αρχίσει για τα καλά να μαστιάζει τη χώρα μας, και με τον δικό μου κλάδο, τον κλάδο της Αρχιτεκτονικής, να είναι από τους πρώτους που κυριολεκτικά τσακίστηκαν, βρέθηκα κοιτάζοντας προς τα εμπρός, να βλέπω μόνο ομίχλη, την ομίχλη της αβεβαιότητας, του άγνωστου, αυτού που νοιώθεις πως δεν μπορείς να διαχειριστείς γιατί απλά σε ξεπερνάει, δεν είναι του χεριού σου.

Από μια παμπάλαια, ξεχασμένη φωτογραφία, που απεικόνιζε τον παππού μου φαντάρο, και από μια μισοσβησμένη λεζάντα που έγραφε «Μεραρχία Αρχιτελώνους», αυτόματα μου γεννήθηκε η επιθυμία να κοιτάξω προς τα πίσω. Να ψάξω, να βρω, να μάθω, για να βρεθώ, όμως, για μια ακόμα φορά μπροστά σε μια ομίχλη. Σε μια ομίχλη όμως εντελώς διαφορετική, θα έλεγα γοητευτική, την ομίχλη των παλαιών, των ξεχασμένων χρόνων που αδιόρατα σημάδια της και έντονες υποψίες μου κίνησαν το ενδιαφέρον.

Έχοντας καιρό κατά νου την αποστροφή της Δημουλά «... Αν δεν υπήρχες εσύ απόσταση θα πέρναγε πολύ ευκολότερα, πιο γρήγορα, εν μια νυκτί η λήθη τη δύσκολη παρατεταμένη εφηβεία της αυτό που χάριν ευφωνίας ονομάζουμε μνήμη...» άθελά μου βρέθηκα πεσμένος με τα μούτρα στην έρευνα και στο διάβασμα, μέχρι που χωρίς να το καταλάβω έφτασα στην αυγή του 19ου αιώνα. Εκείνο ήταν για εμένα το απώτατο όριο που με κάποια

ικανοποιητική αξιοπιστία ένοιωθα σίγουρος πως απλώνοντας το χέρι μου μέσα στην ομίχλη θα κατάφερνα να ανασύρω πρόσωπα και πράγματα που ίσως, μόλις και που θα τα προλάβαινα πριν διαβούν οριστικά από την μνήμη για να χαθούν στη λήθη.

2) Και τα τρία βιβλία σας «Ιάσμη», «Χατισέ» και «Σμύρνα» είναι συνδυασμός ιστορικών γεγονότων και μυθοπλασίας που τοποθετούνται στον 19ο αιώνα και στις αρχές του 20ου. Από πού αντλείτε την έμπνευση για κάθε έργο σας;

Αυτό δεν το γνωρίζω γιατί, ουσιαστικά, και τα τρία βιβλία είναι ένα «ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΟΜΙΧΛΗΣ» οπότε, αν και εφ' όσον ξαναγράψω... θα σας πω. Πάντως τα ερεθίσματα είναι πολλά και έρχονται από όπου δεν τα περιμένεις. Αυτό που για κάποιον είναι «τίποτα» για κάποιον άλλον είναι η έμπνευση. Στο δεύτερο βιβλίο, στην «Χατισέ», υπάρχει μια σκηνή με έναν παππού ζωγράφο και τον εγγονό του. Ο νεαρός έχοντας μάθει να ζωγραφίζει στο ατελιέ όταν, για κάποιους λόγους θα φύγει μακριά και αλληλογραφώντας με το παππού του, θα του γράψει πως εκεί που είναι δεν βρίσκει τι να ζωγραφίσει του απαντάει ο παππούς του: «Μην περιμένεις την τέχνη να σε βρει. Η τέχνη είναι γύρω σου, είναι παντού». Έτσι είναι με την έμπνευση σε όλους τους τομείς.

3) Πότε, πού και πώς προτιμάτε να συγγράφετε; Υπάρχει κάποια συγκεκριμένη ώρα, διάθεση, ή τόπος που να σας προδιαθέτει να γράψετε, ή είναι κάτι που 'ρέει' αβίαστα από μέσα σας συνέχεια;

Νομίζω πως είναι κάτι εντελώς αβίαστο. Είναι μια ευλογία και είμαι πολύ ευγνώμων σε αυτό το «κάτι», το οποίο δεν γνωρίζω, που μου την έχει φέρει.

4) Στα βιβλία σας έχετε καταπιαστεί με θέματα ιστορικά και εποχές παρελθοντικές. Πιστεύετε πως το επιστημονικό υπόβαθρο είναι απαραίτητο στη συγγραφή ενός βιβλίου, ή αρκεί το έμφυτο συγγραφικό ταλέντο;

Εξαρτάται από το θέμα που κατατρώνει κάθε φορά τον συγγραφέα. Υπάρχουν θέματα για τα οποία χρειάζεται να διαβάσεις τριάντα ολόκληρες σελίδες για να διατυπώσεις τρεις γραμμές και θέματα για τα οποία αυτό δεν είναι απαραίτητο. Γενικά βέβαια μιλώντας, δεν μπορώ να φανταστώ «απαίδευτο» συγγραφέα και, προφανώς, αντιλαμβάνεσθε ότι δεν μιλάω για πτυχία αλλά για «καλλιέργεια». Από την άλλη – και από την αναγνωστική μου εμπειρία – έχω διαπιστώσει πως όσο πιο καλλιεργημένος είναι ο συγγραφέας τόσο πιο ουσιαστικά θέματα μπορεί να πραγματευθεί. Είναι αυτό που πιστεύω βαθιά και γενικά πως «κανένας μας δεν μπορεί να υπερβεί τον εαυτό του σε τίποτα. Κανένα έργο δεν μπορεί να υπερβεί τον δημιουργό του».

5) Τι είδους έρευνα κάνετε πριν και κατά τη συγγραφή των βιβλίων σας; Βασίζεστε στη συλλογή πληροφοριών και την παρατήρηση, ή σε προσωπικά σας βιώματα και εμπειρίες τα οποία ενσωματώνετε στη μυθοπλασία σας;

Επειδή η θητεία μου στην γραφή είναι ελάχιστη μπορώ να έχω άποψη μόνο για την τριλογία. Μεγάλη έρευνα, πολύ διάβασμα και καταβύθιση στα χρόνια των δρώμενων.

6) Ο συγγραφέας Νίκος Γούλιας είναι και αναγνώστης; Ποια είναι τα αγαπημένα σας βιβλία και συγγραφείς; Θεωρείτε ότι έχετε δεχθεί επιρροές από κάποιους ομότεχνούς σας στο δικό σας τρόπο γραφής, ή θεματολογίας;

Ο Νίκος Γούλιας είναι ένας Αρχιτέκτονας που σε όλη του τη ζωή είναι και παραμένει αναγνώστης και εντελώς τυχαία βρέθηκε στον χώρο των συγγραφέων. Αυτό για να τοποθετήσουμε τα πράγματα στην σωστή τους βάση. Τώρα, από εκεί και πέρα, εμείς είμαστε μια γενιά που διαβάζαμε από μικροί, με συγγραφείς και ποιητές μεγαλώσαμε, όμως, περνώντας τα χρόνια όλο και γίνονται πιο δυσδιάκριτες οι τυχόν επιρροές. Όσο για τον τρόπο γραφής ούτε στους εκδότες ούτε και στους επιμελητές μπόρεσα ποτέ μου να απαντήσω «που βρήκατε αυτόν τον τρόπο γραφής;» Ειλικρινά, δεν ξέρω.

7) Από την ελληνική και παγκόσμια λογοτεχνία υπάρχει κάποιο βιβλίο το οποίο έχετε λατρέψει και το οποίο «ζηλεύετε» και θα θέλατε να έχετε συγγράψει εσείς;

Με μια και μόνη κουβέντα, «Εκατό Χρόνια Μοναξιάς»! Μα δεν ξέρετε πόσο με είχε εντυπωσιάσει!

8) Πιστεύετε πως οι συγγραφείς θα έπρεπε να προβληματίζουν τους αναγνώστες 'κεντρίζοντας' τη σκέψη τους, ή ο σκοπός των βιβλίων τους θα έπρεπε να είναι καθαρά και μόνο ψυχαγωγικός;

Αχ, αυτό το ερώτημα πόσο μας ταλανίζει! Δεν θα το απαντήσω γιατί θα συμπαρασύρει κολοσσιαίο ποσοστό της βιβλιοπαραγωγής μας. Θα σας αφήσω να το καταλάβετε εσείς. Ψυχαγωγία = Αγωγή ψυχής. Ερώτηση τώρα: «Οι τόνοι του» είναι ψυχαγωγία; Οι απαντήσεις δικές σας.

9) Μέσα από τα βιβλία σας, υπάρχουν κάποια μηνύματα που επιδιώκετε να 'περάσετε' στους αναγνώστες σας και σε ποιό είδος αναγνωστικού κοινού, συνήθως, απευθύνεστε μέσα από το έργο σας;

Πάντα! Τα γραπτά μου δεν έχουν μόνο ένα επίπεδο ανάγνωσης. Ο κάθε αναγνώστης, ανάλογα με το που θέλει να φτάσει, θα έχει πράγματα να βρει ανάλογα με το επίπεδο που θέλει να αγγίξει. Η «Ιάσμη» για παράδειγμα είναι άκρως υπαινικτικό βιβλίο. Δέχομαι ότι κάποιοι το βρίσκουν «μια υπέροχη ερωτική ιστορία», όπως δέχομαι πως είναι «μια συνομιλία του έρωτα με τον θάνατο». Και ξέρετε τελικά κάτι; Κάθε βιβλίο έχει τόσες αναγνώσεις όσοι είναι και οι αναγνώστες του. Αυτή είναι και η ομορφιά. Ας μην σας τρώω όμως τώρα τον χρόνο με αναλύσεις που έτσι κι αλλιώς αν θέλει κάποιος μπορεί άνετα να τις βρει σε σχόλια και κριτικές. Γενικά, δεν απευθύνομαι στον αναγνώστη του τύπου «ψεκάστε, σκουπίστε, τελειώσατε». Είμαι λάτρης της γλώσσας και με ενδιαφέρει αφάνταστα όχι μόνο τί θα πω αλλά και πώς θα είναι διατυπωμένο. Πιστεύω πως ένα βιβλίο δεν πρέπει να το αντιμετωπίζει κανείς σαν στερημένος βουλιμικός, πρέπει να το απολαμβάνει αργά αργά όπως κάνουν οι γευσιγνώστες.

10) Υπάρχει κάποιο είδος λογοτεχνίας το οποίο προτιμάτε να διαβάσετε ή να γράφετε περισσότερο από τα άλλα και γιατί;

Αν εξαιρέσει κανείς αναγνώσματα του τύπου ρομάντζα - ίντριγκες (που τα απεχθάνομαι γιατί λειτουργούν σαν υποκατάστατα της αυθεντίας που πρέπει να είναι η ίδια η πραγματικότητα, σαν επικίνδυνα δεκανίκια σε υγιείς ανθρώπους που τους δημιουργούν πνευματική και συναισθηματική αναπηρία κάνοντάς τους εξαρτημένους από αυτά) δεν έχω ιδιαίτερες προτιμήσεις.

11) Πιστεύετε ότι ο συγγραφέας θα έπρεπε να ασχολείται με διαφορετικά είδη λογοτεχνίας και να πειραματίζεται ρισκάροντας το υπάρχον αναγνωστικό του κοινό, ή θα πρέπει να εμμένει στο είδος που τον έχει καθιερώσει;

Αλίμονο αν ο συγγραφέας ακολουθεί τις επιταγές της οποιας επιτυχίας είχε κάποιο βιβλίο του. Για εμένα δεν υπάρχουν τέτοια ζητήματα, αυτά είναι «ρετσέτες». Εξ άλλου, δεν είμαι και εις θέσιν να πω ότι έχω κοινό, ασήμαντη η αναγνωσιμότητά μου, ως εκ τούτου και η επιρροή μου. Πάντως, είμαι από αυτούς που πιστεύουν πως ο συγγραφέας πρέπει να σιωπά όταν δεν νιώθει μέσα του τη λάβα να ξεχειλίζει. Χρόνια αναγνώστης ξέρω πως οι συγγραφείς γράφουν τρία, τέσσερα, πέντε βιβλία σε όλη τους τη ζωή. Βιβλία που έχουν κάτι να πουν, που μένουν και που θα διαβάζονται έτσι κι αλλιώς. Αυτήν την μόδα κάθε χρόνο και βιβλίο λες και είναι η κολεξιόν της σεζόν, δεν την καταλαβαίνω. Εκτός πια και αν το ταλέντο στην συγγραφή έχει αυξηθεί με τέτοια γεωμετρική πρόοδο που ίσως δεν το έχω καταλάβει.

12) Είχατε κάποιους 'ενδοιασμούς' όταν αποφασίσατε να δώσετε το πρώτο σας βιβλίο προς έκδοση; Αγωνιούσατε ως προς την αποδοχή που θα τύχαινε από το αναγνωστικό κοινό;

Κοιτάζετε, όπως μάλλον γνωρίζετε, εγώ τυχαία βρέθηκα στον χώρο. Φίλος ήταν αυτός που βλέποντάς με βουτηγμένο στην γραφή με παρότρυνε να τα στείλω. Οπότε, ούτε και που με ενδιέφερε, με αυτό βέβαια δεν θέλω να υποβαθμίσω την χαρά της αποδοχής του βιβλίου από σχεδόν όλους τους εκδοτικούς αλλά και την βαθιά ευγνωμοσύνη μου σε όσους κάνουν τον κόπο να με τιμούν διαβάζοντας.

13) Το τελευταίο σας μυθιστόρημα, «Σμύρνα», με το οποίο ολοκληρώνεται η τριλογία σας «Στα Χρόνια Της Ομίχλης» κυκλοφόρησε μέσα στο Νοέμβρη. Θα θέλατε να μας μιλήσετε λίγο για αυτό;

Θα δανειστώ έναν χαρακτηρισμό που δόθηκε στην τριλογία: «στοχαστική». Ίσως και να είναι έτσι γιατί και στα τρία της μέρη μέσα από τους ήρωες μιλάει για τον έρωτα, την αυτοθυσία, την πίστη, την φιλία, την αγάπη, την μοναξιά, γενικά για τις ανθρώπινες αξίες και πως αυτές δοκιμάζονται στο ρου της ιστορίας, που πολλές φορές αναπόδραστα ταυτίζεται με την ανθρώπινη μοίρα και πως οι πρωταγωνιστές στέκονται μπροστά της.

Πολλά βιβλία έχουν γραφτεί για την Μικρασιατική καταστροφή και ειδικότερα για την τραγωδία της Σμύρνης και του Ελληνισμού. Με την «Σμύρνα» δεν φιλοδοξώ να προσθέσω ένα ακόμα, ειδικά όταν το θέμα το έχουν πιάσει οι πένες της Διδώς Σωτηρίου, του Ηλία Βενέζη κ.α. Προσπάθησα κάτι διαφορετικό. Θέλησα, ίσως για πρώτη φορά, να παρακολουθήσω τα γεγονότα ιδωμένα ταυτόχρονα και από τις δύο πλευρές, τόσο την Ελληνική όσο και την Τουρκική, καθώς οι πρωταγωνιστές αλλά και οι οδηγοί μας σε αυτό το ταξίδι θα είναι ένας Έλληνας και ένας Τούρκος. Ο Νίκος και ο Μουσταφά, φίλοι στην Τουρκοκρατούμενη Χίο από τα παιδικά τους χρόνια, κρατούν σφιχτά μια αρραγή φιλία, κυριολεκτικά κληρονομική από τον καιρό των παππούδων τους, μέχρι που από τον Νοέμβρη του 1912, οπότε και απελευθερώνεται η Χίος και εκδιώκονται οι Τούρκοι από το νησί, θα χαθούν για πάντα ακολουθώντας ο καθένας τους το δικό του εθνοτικό πεπρωμένο. Με αυτούς τους δύο για οδηγούς θα παρακολουθήσουμε το οριστικό τέλος της τελευταίας πολυπολιτισμικής αυτοκρατορίας που στην κατάρρευσή της παρέσυρε στον όλεθρο, την εξόντωση ή την προσφυγιά όλες τις εθνότητες που την κατοικούσαν. Κωνσταντινούπολη και Σμύρνη είναι οι σπουδαιότερες από τις πόλεις που ξετυλίγεται το κουβάρι της ιστορίας που περνώντας από την Χίο, την Μυτιλήνη, την Πέργαμο, το Κορδελιό, τα Αλάτσατα φτάνει μέχρι την ίδια την Άγκυρα.

14) Κλείνοντας και, αφού σας ευχαριστήσω πολύ για την τιμή που μου κάνατε παραχωρώντας μου αυτή τη συνέντευξη και σας ευχηθώ ολόψυχα καλή επιτυχία στο νέο βιβλίο σας, θα ήθελα να σας ρωτήσω σχετικά με τα μελλοντικά σας σχέδια. Τι να περιμένουμε από εσάς, ποια είναι τα άμεσα συγγραφικά σας σχέδια;

Εδώ θα σας απογοητεύσω... δεν ξέρω. Δεν είμαι απόλυτα σίγουρος αν θα ξαναγράψω. Για να γράψεις πρώτα πρέπει κάτι να έχεις να πεις και έπειτα κάποιους να ενδιαφέρει. Εγώ δεν είμαι σίγουρος για πολλά. Έχω πολλές αμφιβολίες. Ίσως γι' αυτό, αν προσέξετε στην δεύτερη σελίδα της «Σμύρνας», διάλεξα να μπει το «... κι όλα τούτα είναι παλιές ιστορίες που δεν ενδιαφέρουν πια κανέναν...» του Σεφέρη. Άλλωστε το «ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΟΜΙΧΛΗΣ» είναι μεγάλο σε έκταση έργο. Νομίζω πως πρέπει να του δοθεί ο χρόνος που του αρμόζει, αν και οι σύγχρονοι εκδοτικοί οίκοι αλλά και τα βιβλιοπωλεία ακολουθούν άλλη φιλοσοφία ζητούν πάντα το «καινούργιο» γιατί έτσι θέλει το κοινό (άλλου είδους καταναλωτισμός και αυτός...). Έτσι λοιπόν δεν ξέρω... ιδωμεν.

Βιογραφία του Νίκου Γούλια.

Ο Νίκος Γούλιας γεννήθηκε στην Αθήνα το 1955. Το 1980 αποφοίτησε από την Αρχιτεκτονική Σχολή του Εθνικού Μετσόβιου Πολυτεχνείου.

Έργα του, ιδιωτικά και δημόσια, μικρά και μεγάλα, βρίσκονται υλοποιημένα σε ολόκληρο τον ελλαδικό χώρο. Μέχρι σήμερα έχει τιμηθεί με πολλά πανελλήνια αρχιτεκτονικά βραβεία και διακρίσεις, ενώ έργα του έχουν δημοσιευτεί σε περιοδικά και βιβλία αρχιτεκτονικής.

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν, επίσης, τα μυθιστορήματά του ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΟΜΙΧΛΗΣ – ΙΑΣΜΗ, ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΟΜΙΧΛΗΣ – ΧΑΤΙΣΕ και ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΟΜΙΧΛΗΣ – ΣΜΥΡΝΑ.

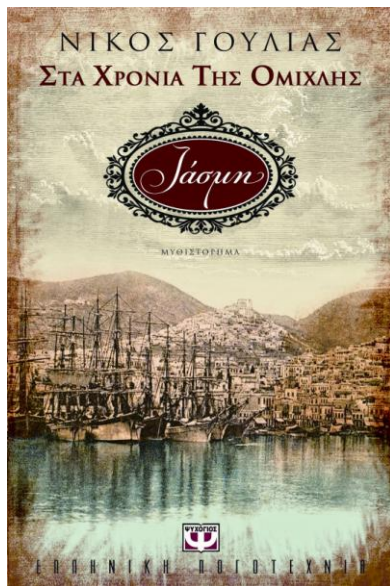
Μυθιστορήματα του Νίκου Γούλια.

«Στα Χρόνια Της Ομίχλης – Ιάσμη»

Εκδόσεις: Ψυχογιός

Σελίδες: 528

Τιμή: 16,92 €

Υπόθεση Οπισθόφυλλου:

«Χίος, 1822. Σε χρόνους παλιούς και δύσκολους, η οικογένεια του Ισίδωρου σκορπά και χάνεται μετά την ολοκληρωτική καταστροφή του νησιού από τους Τούρκους. Στη Σύρο, όπου έχουν καταφύγει αυτός και οι αδερφές του, χάρη στις φροντίδες μιας καθολικής καλόγριας κι ενός Ψαριανού μπουρλοτιέρη καταφέρνουν να επιβιώσουν και να γυρίσουν πίσω στον τόπο τους, σ' ό,τι έχει απομείνει όρθιο, για να ξεκινήσουν και πάλι από την αρχή.

Χρόνια μετά, στο ίδιο κυκλαδίτικο νησί, ο Νικόλας, ο ανιψιός του Ισίδωρου, θα γνωρίσει την αγάπη στο πρόσωπο της Ιάσμης, μιας κοπέλας που η αύρα του μυστηρίου την αγκαλιάζει ολόκληρη. Οι δυο νέοι θα ζήσουν τον απόλυτο έρωτα, ενάντια στη μοίρα που παραφυλά σκληρή κι αμείλικτη.

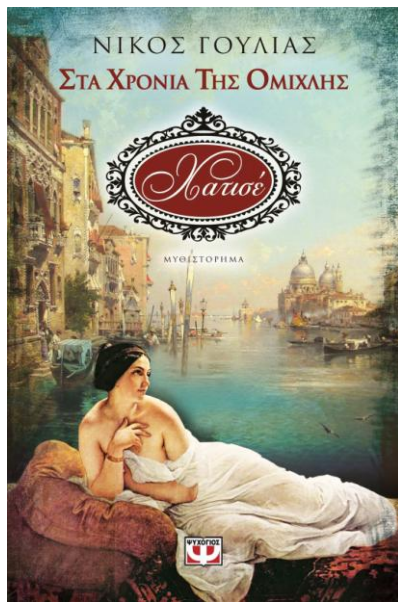
Ένα μυθιστόρημα που ταξιδεύει τον αναγνώστη στο πρώτο μισό ενός ταραγμένου 19ου αιώνα, στα χρόνια της ομίχλης, στους θαλασσινούς δρόμους του Αιγαίου και των Κυκλάδων, από τα σοκάκια του Πυργιού, το λιμάνι και το κάστρο της Χώρας, ως την κοσμοπολίτισσα Ερμούπολη και τη μυστηριακή Σμύρνη με τα χρώματα κι αρώματα της Ανατολής.»

«Στα Χρόνια Της Ομίχλης – Χατισέ»

Εκδόσεις: Ψυχογιός

Σελίδες: 560

Τιμή: 16,92 €

Υπόθεση Οπισθόφυλλου:

«Το τρένο από τη Σμύρνη, που χειμώνα του 1876 έβγαινε από την πρωινή ομίχλη, δεν έφερνε μόνο τον ξένο. Ξοπίσω του κουβαλούσε στροβιλίζοντας και το θαλασσινό αγέρι, που πολλά χρόνια πρωύτερα, από τη μαγευτική πολιτεία των καναλιών είχε φερμένη την οικογένεια του Βενετσιάνου ζωγράφου Πάολο στη Σμύρνη των χρωμάτων και των αρωμάτων.

Κουβαλούσε μέρες και νύχτες ενός μοιραίου έρωτα, πολλές αναμνήσεις, μεγάλα πάθη, μια δολοφονία... μαζί και έναν πίνακα με την ημίγυμνη Χατισέ, που όλους και όλα τα κοίταζε κρύβοντας επτασφράγιστα τα μυστικά της, άλαλη όπως ήτανε όχι μόνο στο κάδρο αλλά και στη ζωή της.

Από τη Σύρο και το Κορδελιό, μέχρι τη Χίο και τα Αλάτσατα, κι από την Πέργαμο ως την Πόλη, πολλών ανθρώπων οι ζωές θα διαγράψουν την τροχιά τους γύρω από τη Χατισέ, ανυποψίαστα τόσο κοντά η μία με την άλλη· ο Στέφανος, η Μαριώ, ο Λιωνής. Ο Ζοζέφ και η Πηνελόπη.

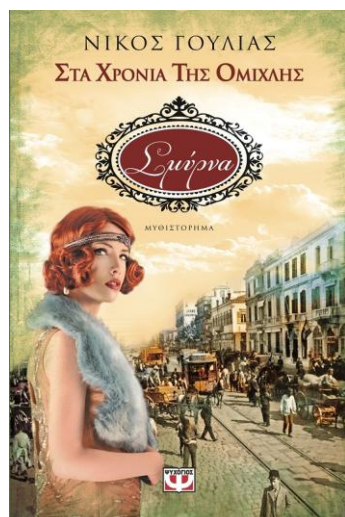
Ο Τζοβάνι, η Φραντσέσκα, η Αντζελίνα. Ο Χακάν και η Ακτσού. Και η Χατισέ, παντού... Ένα μυθιστόρημα που, μετά την ΙΑΣΜΗ, εξακολουθεί να ταξιδεύει τον αναγνώστη στη χαραυγή του 19ου αιώνα, σ' εκείνα τα χρόνια τα παλιά, στα χρόνια της ομίχλης.»

«Στα Χρόνια Της Ομίχλης – Σμύρνα»

Εκδόσεις: Ψυχογιός

Σελίδες: 704

Τιμή: 16,92 €

Υπόθεση Οπισθόφυλλου:

«Σμύρνα και Σμύρνη. Μια γυναίκα και μια πολιτεία. Φημισμένη για τα πυρρόξανθα μαλλιά της η Σμύρνα, για το κορμί λαμπάδα, για την αγέρωχη θωριά της. Ξακουστή στα πέρατα του κόσμου η Σμύρνη, για τις περαντζάδες και τα αρώματά της, τα ξενοδοχεία και τα καταγώγια της. Κοσμοπολίτισσες και οι δύο. Και η γυναίκα και η πολιτεία. Όλους τους είχαν στα πόδια τους, Έλληνες, Τούρκους, Αρμένηδες και λεβαντίνους.

Από τους Βαλκανικούς Πολέμους και τον πρώτο ξεριζωμό των Μικρασιατών το 1914 έως την κατοχή της Σμύρνης το 1919, και από τα χαρακώματα του Πρώτου Παγκόσμιου Πολέμου έως την προέλαση του Ελληνικού Στρατού σχεδόν έξω από την Άγκυρα, ένας Έλληνας κι ένας Τούρκος, ανυποψίαστοι για το παρελθόν και τα μυστικά που τους δένουν, θα βρεθούν αντιμέτωποι στη δίνη της μικρασιατικής εκστρατείας. Εχθροί τελικά ή φίλοι; Και ανάμεσά τους, πότε με τον έναν και πότε με τον άλλο, η Σμύρνα...»

Μετά την ΙΑΣΜΗ και τη ΧΑΤΙΣΕ, η ΣΜΥΡΝΑ έρχεται να κλείσει με τον πιο απρόσμενο τρόπο την επική διαδρομή στα ταραγμένα χρόνια της ομίχλης.

**Πηγή: Νίκος Γούλιας - Εκδόσεις Ψυχογιός Αναρτήθηκε από ΚΛΕΙΩ ΤΣΑΛΑΠΑΤΗ -
ΝΙΚΟΛΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ στις Σάββατο, Ιανουαρίου 03, 2015**